

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Tdo/59/2018                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 6711010491                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.03.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Piovartsy         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:6711010491.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvineného M. P. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného M. P. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Slavomíra Jančiara proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2016, sp. zn. 5To/43/2016, na neverejnom zasadnutí konanom 19. marca 2019, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného M. P. sa odmieta.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 27. 01. 2016, sp. zn. 5T/89/2011, bol obvinený M. P. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. za dokonaný trestný čin podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 10. februára 2010 v čase okolo 21.00 h v meste W., okres W., na ul. Š. v blízkosti OD H. asi 5 metrov od vstupu do bývalej budovy sklenárstva bez popisného čísla, na trávnom poraste fyzicky napadol O. Č., nar. XX. XX. XXXX, tým spôsobom, že ho zozadu udrhel do oblasti hlavy, v dôsledku čoho tento spadol tvárou na zem, kde mu z pravého zadného vrecka nohavíc zobral čiemu koženú peňaženku s obsahom, a to občianskym preukazom, preukazom Všeobecnej zdravotnej poisťovne a platobnou kartou Slovenskej sporiteľne, všetko na meno O. Č., a tiež hotovosťou asi 40,- € a následne z miesta ušiel, čím spôsobil O. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., Z. XXXX, zranenia, a to zlomeninu sánky vpravo bez posunu úlomkov, tržnozmliaždenú ranu v ľavej spánkovo-záhlavnej oblasti, ktoré zranenia si vyžiadali práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 28 dní a odcudzením peňaženky s hotovosťou škodu vo výške 48,- €, pričom obvinený M. P. sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že bol aj pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. účinného do 01. januára 2006 odsúdený

1/ rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene, sp. zn. 10T/187/74, zo dňa 07. júla 1975 pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. účinného do 01. januára 2006 na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov so skúšobnou dobou do 04. 09. 1977, ktorý mu však bol premenený a dňa 23.

marca 1977 bol nariadený výkon trestu odňatia slobody uznesením Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 10T/187/74, zo dňa 14. februára 1977, právoplatným dňa 14. februára 1977,

2/ rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5T/111/76, zo dňa 20. decembra 1976 pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. účinného do 01. januára 2006 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov so zaradením do NVU pre mladistvých, ktorý vykonal 04. októbra 1979,

3/ rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene, sp. zn. 1T/171/92, zo dňa 05. apríla 1993 pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák. účinného do 01. januára 2006 na trest odňatia slobody v trvaní tridsať mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol zaradený do II. NVS.

Za to mu súd uložil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák., § 46 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil aj ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 2T/101/2011, zo dňa 02. januára 2012, v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 3To/29/2012, zo dňa 25. apríla 2012, ktorým bol obžalovaný podľa § 345 ods. 1, § 373 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, 4 (štyroch) mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodeným, a to:

- O. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., Z. XXXX, škodu z titulu odcudzenia hotovosti a vybavenia osobného dokladu vo výške 56,50 € a z titulu bolestného vo výške 796,- €,
- S. R. A., a. s., O. XX, N., IČO: XX XXX XXX, z titulu poskytnutej zdravotnej starostlivosti vo výške 54,25 €.

Na podklade odvolania obvineného voči skôr uvedenému rozsudku okresného súdu, Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 25. októbra 2016, sp. zn. 5To/43/2016, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného M. P. uznal za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 10. februára 2010 v čase okolo 21.00 h v meste W., okres W., na ul. Š. v blízkosti OD H. asi 5 metrov od vstupu do bývalej budovy sklenárstva bez popisného čísla, na trávnom poraste fyzicky napadol O. Č.L., nar. XX. XX. XXXX, tým spôsobom, že ho zozadu udrel do oblasti hlavy, v dôsledku čoho tento spadol tvárou na zem, kde mu z praveho zadného vrečka nohavíc zobral čiemu koženú peňaženku s obsahom, a to občianskym preukazom, preukazom Všeobecnej zdravotnej poisťovne a platobnou kartou Slovenskej sporiteľne, všetko na meno O. Č., a tiež hotovosťou asi 40,- € a následne z miesta ušiel, čím spôsobil O. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., Z. XXXX, zranenia, a to zlomeninu sánky vpravo bez posunu úlomkov, tržnozmliaždenú ranu v ľavej spánkovo-záhlavnej oblasti, ktoré zranenia si vyžiadali práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 28 dní a odcudzením peňaženky s hotovosťou škodu vo výške 48,- €.

Za to mu uložil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu

odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 2 Tr. zák. zároveň zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Zvolen z 02. januára 2012, sp. zn. 2T/101/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. apríla 2012, sp. zn. 3To/29/2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 2 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil aj ochranný dohľad na dobu 2 (dvoch) rokov s podmienkami uvedenými v § 77 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému O. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XXXX, C., škodu vo výške 852,50 € a S. R. A., a. s., O. XX, N., škodu vo výške 54,25 €.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. obvinený M. P. dovolanie obsahovo v podstate totožné s dovolaním, ktoré podal proti skôr uvedenému rozsudku okresného súdu.

Po stručnej rekapitulácii výrokových častí skôr uvedených rozhodnutí súdov obidvoch stupňov dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. videl obvinený v tom, že poškodený priamo v trestnom oznámení, pár hodín po útoku, 11. februára 2010 o 00.35 hod., na Obvodnom oddelení PZ Detva presne uviedol jeho meno, priezvisko, prezývku a adresu jeho trvalého pobytu, hoci predtým ho mal vidieť prvý raz v živote a vo všetkých ďalších výpovediach (v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní) zhodne vypovedal, že v čase podania trestného oznámenia tieto údaje nepoznal (dovtedy útočníka vôbec nepoznal), len od čašníčky G. O. sa hneď po skutku dozvedel, že osoba, s ktorou popíjal v pohostinstve Z., má prezývku „Š.“. Poškodený nevedel súdu vysvetliť, ako sa jeho presné označenie a údaje dostali do trestného oznámenia. Súčasne v trestnom oznámení uviedol aj skutočnosti o samotnom priebehu lúpeže, ktoré v nasledujúcich výpovediach v podstatných okolnostiach zmenil. Napokon, 16. februára 2010 poškodený vykonal podľa § 126 ods. 2 Tr. por. pred orgánmi činnými v trestnom konaní v čase vedenia trestného stíhania vo veci (na neznámeho páchatela) rekogníciu osoby, ktorá ho mala 10. februára 2010 prepadnúť, pričom z predložených fotoalbumov ho mal podľa záznamu o tomto úkone opoznať ako páchatela skutku. Následne konkrétne poukázal na odôvodnenia rozhodnutí súdov obidvoch stupňov, a to nasledovne.

Okresný súd Zvolen na str. 13 svojho rozsudku k týmto úkonom uviedol:

„Pokiaľ obvinený poukazoval na to, že už v trestnom oznámení je uvedené jeho meno, bydlisko, prezývka, hoci sám poškodený tieto osobné údaje o ňom nevedel a podával trestné oznámenie, uvedené je pravdou. Zrejme pri spisovaní úradného záznamu č. l. 665 a tiež aj trestného oznámenia tým, že poškodený osobu označil len prezývkou „Š.“ príslušní policajti, ktorí tieto listiny spisovali, tým, že pod touto prezývkou poznali len obžalovaného, zrejme takto sa do týchto listín jeho osobné údaje dostali. Podľa názoru súdu však uvedené nič nemení na tom, že skutok sa stal a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ho spáchal práve obžalovaný, či už by bol v úradnom zázname a trestnom oznámení označený len prezývkou, pod ktorou všetci dotknutí v tejto trestnej veci rozumejú len osobu obžalovaného, alebo celým svojím menom s uvedením bydliska.“

Okresný súd na str. 11 tohto rozsudku súčasne uviedol:

„Pokiaľ obhajoba poukazovala na to, že pri obhliadke na mieste činu poškodenému práve policajti rukou ukázali na neho ako na osobu menom M. P. „Š.“, súd dáva do pozornosti, že najskôr sa konal výsluch poškodeného s rekogníciou dňa 16. februára 2010 v čase od 8.15 do 9.10 hod., kde pri opoznávaní podľa fotografií poškodený so 100 % určitosťou označil ako páchatela osobu obžalovaného a až po tejto rekognícii sa konala obhliadka miesta činu so začiatkom od 10.00 hod., v rámci ktorej poškodený opäť osobu, ktorá popri nich prechádzala, opoznal a označil ako páchatela tejto trestnej činnosti. Z uvedeného vyplýva, ak policajti pri obhliadke miesta činu poškodenému povedali: „Aha, tam ide M. P.“ poškodený už sám predtým obžalovaného pri rekognícii opoznal.“

Odvolací, Krajský súd v Banskej Bystrici na str. 5 rozsudku k tomuto uviedol:

„Odvolací súd nemá ani najmenšie pochybnosti o tom, že to bol obžalovaný, ktorý kritického dňa fyzicky napadol poškodeného v úmysle odcudziť mu peňaženku. Pri podávaní trestného oznámenia 11. februára 2010 poškodený O. Č. uviedol, že bol napadnutý „Š.“, s ktorým krátko pred činom požíval alkoholické nápoje. Svedkovia - policajti O. Z., O. G. a F. B. zhodne potvrdili, že obžalovaného poznajú ako recidivistu pod prezývkou „Š.“, a preto bolo k jeho prezývke, ktorú používa len obžalovaný, priradené jeho meno a priezvisko. Tým boli aj pre krajský súd dostatočne objasnené okolnosti spisovania trestného oznámenia, ktoré podal poškodený. Tento následne pri výsluchoch v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní opakovane a jednoznačne označil za páchatel'a obžalovaného, keď už aj pri rekognícii označil, respektíve ukázal na jeho fotku. I keď v čase činu nepoznal jeho meno a priezvisko, vedel však, že má prezývku „Š.“. Výpovede poškodeného potvrdila aj svedkyňa G. O. - čašníčka, ktorá tiež opakovane v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní dokazovala, že poškodený v kritický deň popíjal s obžalovaným, ktorého fotografiu tiež označila vo fotoalbeume a toho poznala len pod prezývkou „Š.“. Krajský súd na základe týchto dôkazov považoval identifikáciu obžalovaného ako páchatel'a za dostatočnú a tiež s prihliadnutím na jeho postoj, ktorý zaujal od začiatku trestného stíhania.“

Podľa názoru obvineného prvostupňový súd, ako aj odvolací súd (ktorý sa v odsudzujúcom rozsudku plne stotožnil so závermi prvostupňového súdu), založili svoje rozsudky na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, čo súdy aj v odôvodneniach svojich rozhodnutí uznávajú, keď pripúšťajú, že nevedia vysvetliť, ako nižšie uvedené dôkazy - prvotné úkony - v uvedenej trestnej veci mohli obsahovať jeho presné meno, priezvisko, ako aj presné miesto trvalého pobytu, respektíve sa s touto skutočnosťou vysporiadali tak, že sa tieto údaje do uvedených dôkazov (úkonov) zjavne museli dostať takým spôsobom, že ich museli do nich uviesť (naformulovať bez výpovede poškodeného) samotní príslušníci PZ (aj keď to títo zhodne pred súdom popreli).

Súčasne podľa obvineného v konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.), nakoľko prvotné úkony, z ktorých súdy vychádzali pri svojich odsudzujúcich rozsudkoch, boli vykonané zo strany orgánov činných v trestnom konaní takým spôsobom, že mu znemožnili dohliadať na ich zákonnosť a úplnosť, a to buď osobne, respektíve prostredníctvom obhajcu, nakoľko boli vykonané (respektíve nevykonané) pred vydaním uznesenia o stíhaní, respektíve vznesení obvinenia voči jeho osobe podľa § 206 ods. 1 Tr. por. pre zločin lúpeže (19. marca 2010) v čase, keď nemal vedomosť o tom, že je podozrivý zo spáchania tohto trestného činu.

Vykonanie nižšie uvedených úkonov súdmi považuje obvinený za nezákonné, nakoľko ich samotné vykonanie (realizácia) bolo v priamom rozpore s ustanovením § 127 a nasl. Tr. por. a ustanovením § 126 Tr. por. Podľa jeho názoru tieto úkony viedli príslušníci PZ úmyselne takým spôsobom, aby bol od počiatku označený za páchatel'a skutku práve on, a to bez snahy zistenia prípadného skutočného páchatel'a. Tieto skutočnosti v konaní pred súdmi namietal, pričom poukazoval na nasledovné skutočnosti:

1/ z úradného záznamu z 10. februára 2010 na č. l. 65, spísanom npráp. F. B., s obsahom ktorého súhlasil aj nstržm. A. Y., vyplýva, že títo príslušníci PZ vykonali motorizovaný výjazd v daný deň do pohostinstva Z. na základe telefonického oznámenia čašníčky G. O., oznamujúcej, že neznámy páchatel' mal okradnúť poškodeného. Podľa záznamu mali od poškodeného O. Č. počas výjazdu zistiť, že tento bol napadnutý M. P., prezývaným „Š.“, z W., ul. Š. č. XX, ako aj všetky ďalšie podrobnosti útoku, ako sú následne totožne uvedené aj v trestnom oznámení poškodeného (ktoré bolo spísané na Obvodnom oddelení PZ Detva 11. februára 2010 o 00.35 hod. po lekárskom ošetrení poškodeného).

Svedok - príslušník PZ A. Y. - ktorý súhlasil s textom uvedeného úradného záznamu z 10. februára 2010, následne 11. februára 2010 o 00.35 hod. spísal zápisnicu o trestnom oznámení poškodeného, nebol v prípravnom konaní vypočutý a na hlavnom pojednávaní 05. marca 2014 vypovedal, že v čase spáchania skutku v r. 2010 k menu M. P. nevedel priradiť konkrétnu osobu, pričom k prezývke „Š.“ by si priradil osobu obžalovaného. Uviedol, že pokiaľ spisuje úradný záznam či trestné oznámenie, spisuje

len to, čo vypovedajú dotknuté osoby, pričom skutočnosti uvedené v trestnom oznámení, tak ako sú tam uvedené, uviedol poškodený. Tento svedok nevedel vysvetliť, ako sa osobné údaje odsúdeného dostali do uvedeného úradného záznamu a trestného oznámenia.

Svedok - príslušník PZ F. B. - ktorý spísal uvedený úradný záznam z 10. februára 2010 a následne bol prítomný pri spisovaní zápisnice o trestnom oznámení poškodeného dňa 11. februára 2010 o 00.35 hod., nebol v prípravnom konaní vypočutý a na hlavnom pojednávaní dňa 05. marca 2014 vypovedal, že v čase spáchania skutku k menu M. P. nevedel priradiť konkrétnu osobu, pretože s takýmto menom je viacero osôb, pričom k prezývke „Š.“ by si priradil osobu obžalovaného. Ďalej vypovedal, že to, čo je uvedené v trestnom oznámení, tak toto poškodený aj vypovedal, vrátane mena, adresy a prezývky páchatel'a. Svedok nemal vedomosť o tom, odkiaľ poškodený vedel osobné údaje odsúdeného pri podaní trestného oznámenia.

Obvinený mal za to, že uvedené výpovede príslušníkov PZ sú v priamom rozpore s citovanými úvahami a odôvodneniami rozsudkov prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu, ako sa do úradného záznamu z 10. februára 2010 (nachádzajúceho sa na č. l. 65) a následne do trestného oznámenia z 11. februára 2010 dostali presné údaje o jeho mene, priezvisku, prezývke a adrese trvalého pobytu, nakoľko obidvaja príslušníci PZ zhodne tvrdili, že uvedené údaje poskytol poškodený, pričom ak im bolo na hlavnom pojednávaní oznámené, že poškodený vypovedal, že tieto údaje v tom čase nepoznal, nevedeli vysvetliť, ako sa tieto údaje inak do obsahu týchto listín dostali. Súčasne príslušníci PZ zhodne vypovedali, že k menu M. P. v čase spáchania skutku nevedeli priradiť konkrétnu osobu.

V tejto súvislosti uviedol, že poškodený vo všetkých následných výpovediach po podaní trestného oznámenia (v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Zvolen) zhodne vypovedal, že v čase podania trestného oznámenia nepoznal meno, priezvisko, ani bydlisko osoby, ktorou mal byť napadnutý, pričom sa len tesne po skutku od čašníčky G. O. (ktorá taktiež podľa jej výpovede poznala iba prezývku „Š.“, a meno „M.“) dozvedel, že osoba „s ktorou popíjal v pohostinstve Z., má prezývku „Š.“, pričom nevedel vysvetliť, ako sa jeho presné označenie dostalo do trestného oznámenia.

Počas trestného konania súčasne poukazoval na to, že mu nie je zjavné, ako si pri podaní trestného oznámenia mohol poškodený zapamätať jeho presné meno, priezvisko, prezývku a dokonca presnú adresu jeho trvalého pobytu, ale súčasne si nepamätal presné okolnosti priebehu lúpeže (pričom odsúdenie sa opiera o výpovede jediného priameho svedka - poškodeného, ktorý síce na hlavnom pojednávaní pred súdom vypovedal v jeho neprospech, avšak táto jeho výpoveď je v rozpore so skutočnosťami, ktoré sú uvedené v zápisnici o trestnom oznámení (ktoré poškodený aj na hlavnom pojednávaní označil za pravdivé), a vo výpovediach poškodeného vykonaných počas prípravného konania. Jednotlivé výpovede poškodeného sa líšia nielen v spôsobe prevedenia útoku (pôvodne poškodeným uvádzané 2 údery, následne len jeden úder), v mieste útoku (najskôr uvádzaný útok pred pohostinstvom Z., neskôr až 300 m od pohostinstva), v tom, či poškodený útočníka videl pri útoku, respektíve pri zobrať peňaženky (najskôr ho videl zaútočiť, ako aj zobrať peňaženku, neskôr už tvrdil, že ho videl až 2 minúty pred útokom, pričom tesne pred útokom, počas útoku a po útoku ho už nevidel).

2/ Obvinený zároveň poukázal aj na ďalšie nezákonné postupy príslušníkov PZ v danej trestnej veci, a to konkrétne:

Príslušníci PZ kpt. O. Z. a ppor. O. G. následne v danej veci o pár dní neskôr vykonávali operatívne previerky, a to „vytážovaním osôb pracujúcich v prospech polície, ktorými malo byť následne zistené, že lúpeže sa mal dopustiť práve M. P.“, o čom dňa 15. februára 2010 kpt. O. Z. a ppor. O. G.Á. spísali úradný záznam (nachádzajúci sa na čl. 1. 66), a to za situácie, že bezprostredne po skutku vo večerných hodinách už dňa 10. februára 2010, respektíve v skorých raných hodinách dňa 11. februára 2010 bol poškodeným presne označený ako páchatel' skutku.

Poškodený mal 16. februára 2010 na OR PZ vo Zvolene následne vykonať rekogníciu osoby, ktorá ho

mal napadnúť, pričom z predložených fotoalbumov mal opoznať jeho osobu. Poukázal na to, že rekognícia sa viedla v čase vedenia trestného konania na neznámeho páchatel'a a poškodený nebol pred rekogníciou v rámci trestného konania ani jedenkrát vyzvaný (vypočutý), aby opísal osobu páchatel'a. Tejto sa okrem poškodeného zúčastnili len zamestnanci PZ (vyšetrovatel' a zapisovatel'ka), pričom nebola pribratá nezúčastnená osoba. V čase vykonania tohto úkonu nemal vedomosť, že je podozrivý zo spáchania tohto skutku, a teda pri tomto úkone nemohol využiť svoje právo na obhajobu, spočívajúce v dohliadaní na zákonnosť tohto úkonu.

Vyslovil presvedčenie, že účelom tejto rekognície bola snaha príslušníkov PZ ukázať poškodenému na fotografii, ako vyzerá, ako aj snaha o to, aby bol označený poškodeným aj podľa fotografie, a to pre potreby ďalšieho pokračovania trestného konania vedného už voči jeho osobe.

Orgány činné v trestnom konaní vykonali rekogníciu v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, pričom pri nej bolo porušené jeho právo na obhajobu. O tento nezákonný dôkaz však súdy opreli svoje rozsudky, keď rekogníciu použili ako dôkaz, ktorým bol identifikovaný ako páchatel' predmetného zločinu.

3/ Následne príslušníci PZ kpt. O. Z. a ppor. O. G. vykonali 16. februára 2010 obhliadku miesta činu, o ktorej vyhotovili zápisnicu (vedenú na č. 1. 60).

Svedok - príslušník PZ O. G. - ktorý podpísal úradný záznam z 15. februára 2010, nebol v prípravnom konaní vypočutý a na hlavnom pojednávaní 05. marca 2014 vypovedal, že s poškodeným bol obhliadnuť miesto činu, pričom počas obhliadky išiel okolo obžalovaného, pričom poškodený mal uviesť, že je to tá osoba, ktorá ho napadla a mal obavu, že to môže zopakovať. Svedok vypovedal, že do tohto okamihu príslušníci PZ na nikoho nemali podozrenie a až od tejto doby (keď poškodený označil obžalovaného na mieste činu) sa príslušníci PZ začali o obžalovaného zaujímať ako o páchatel'a, pričom toto si však nepamätal s presnosťou.

Svedok - príslušník PZ O. Z. - ktorý úradný záznam z 15. februára 2010 a zápisnicu o obhliadke miesta činu zo 16. februára 2010 podpísal, nebol v prípravnom konaní vypočutý a na hlavnom pojednávaní 05. marca 2014 vypovedal, že mal pred obhliadkou dňa 16. februára 2010 k dispozícii trestné oznámenie poškodeného, pričom počas obhliadky na mieste činu prišiel k miestu aj obžalovaný so psom, ktorého poškodený mal na mieste označiť za osobu, ktorá ho napadla a zľakol sa ho, pričom O. Z. sa na mieste s obžalovaným aj rozprával. Vo veci vykonali s kolegom G. len jeden úkon, a to obhliadku miesta činu.

Obvinený namietol, že v zápisnici o obhliadke miesta činu zo 16. februára 2010 sa nenachádza ani zmienka o tom, že pri obhliadke ho mal poškodený označiť (ktorého pri obhliadke videl a mal sa ho zľaknúť), a to ako osobu, ktorá ho napadla, a nebol o tomto spísaný ani nijaký iný následný úradný záznam, a to napriek tomu, že tí istí príslušníci PZ deň pred obhliadkou vyťažovali v tejto veci iné osoby pracujúce v prospech polície za účelom zistenia osoby páchatel'a lúpeže (ako to vyplýva z úradného záznamu z 15. februára 2010, nachádzajúceho sa na č. 1. 66).

4/ Taktiež namietol, že v uvedenej veci neboli zo strany orgánov činných v trestnom konaní do trestného spisu bezodkladne zabezpečené dôkazy, ktorými by mohli bezpochyby stotožniť skutočného páchatel'a trestného činu, a to videozáznam z kamery nachádzajúcej sa pri bankomate S. v W., oproti Z. - ktorý poškodený už dňa 16. februára 2010 vo svojom výsluchu označil za bankomat, z ktorého mu mal v daný deň pomáhať s výberom peňazí práve on, ako aj kamerové záznamy z OD H. Z. a. s. C. - W., pričom tieto inštitúcie následne oznámili, že v čase následného vyžiadania políciou už boli záznamy skartované, respektíve premazané (ako to vyplýva aj zo str. 5 rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici).

Aj v dôsledku uvedených následných nezákonných úkonov a postupov príslušníkov PZ pri vyšetrovaní zločinu lúpeže vyslovil presvedčenie, že od začiatku vyšetrovania uvedenej trestnej veci si niektorí príslušníci PZ „vytypovali“ jeho osobu, ktorú obvinia zo spáchania uvedeného skutku, vykonali

podstatné úkony bez možnosti jeho obhajoby, na čo zneužili jednoduchú osobu poškodeného, ktorý navyše bol pri podaní trestného oznámenia zjavne pod vplyvom alkoholu (viď lekárka správa č. 1. 49).

Z vytýkaného postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa obvineného vyplýva, že od začiatku boli týmito orgánmi zámerne vykonávané také úkony a bol zvolený taký postup, aby bol účelovo označený za páchatel' predmetného zločinu, a to už pár hodín po útoku na poškodeného, pričom následne boli orgánmi činnými v trestnom konaní vykonané iba také úkony, ktoré mali stotožnenie páchatel'a potvrdiť. Súčasne bol týmito orgánmi účelovo zvolený taký postup, aby mu nebola daná možnosť obrany voči týmto úkonom, respektíve ich kontroly.

Podľa obvineného dôvodom takéhoto konania príslušníkov PZ bola skutočnosť, že niektorí príslušníci PZ mali záujem, aby bol obvinený a následne súdom odsúdený za predchádzajúce vážne a opakované konflikty s ním.

O tieto nezákonné dôkazy, týkajúce sa jeho stotožnenia ako páchatel'a zločinu lúpeže, opreli súdy svoje odsudzujúce rozsudky, a to napriek tomu, že počas súdneho konania poukazoval na ich nezákonnosť, pričom preukazoval, že v čase skutku sa nachádzal na inom mieste a dokonca vlastným šetrením zistil a pre účely súdneho konania označil osobu, ktorá mala zločin lúpeže v skutočnosti spáchať (ohľadne čoho boli v konaní pre súdom vykonané aj dôkazy). Pretože vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku, obvinený podľa § 374 ods. 3 Tr. por. uplatnil ako dovolací dôvod aj konanie na súde prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby najvyšší súd vyslovil porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por., zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2016, sp. zn. 5To/43/2016, prípadne jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa - rozsudok Okresného súdu Zvolen z 27. januára 2016, sp. zn. 5T/89/2011, a prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu zvonu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen, ktorej bolo dovolanie obvineného zaslané na vyjadrenie, po stručnej rekapitulácii výrokových častí rozsudkov súdov obidvoch stupňov a dovolania obvineného poukázala na skutočnosť, že v minulosti obvinený podané dovolanie vzal späť, o čom bolo rozhodnuté uznesením predsedníčky senátu Okresného súdu Zvolen z 21. februára 2017, sp. zn. 5T/89/2011, ktorá späťvzatie dovolania obvineným vzala na vedomie. Následne konštatovala, že v podanom dovolaní obvinený nekonkretizoval dôkazy, ktoré podľa jeho názoru neboli vykonané zákonným spôsobom, a vyslovila názor, že orgány činné v trestnom konaní a súdy vykonali vo veci rozsiahle a zákonné dokazovanie, ktorým bolo spoľahlivo preukázané, že páchatel'om stíhaného skutku je obvinený M. P..

Navrhla preto, aby najvyšší súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. bol rovnopis dovolania obvineného doručený ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu dovolaniu vyjadriť.

Poškodení O. Č. ani S. R. A., a. s. sa k dovolaniu obvineného M. P. nevyjadrili a následne okresný súd predložil spis dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom predloženého spisu zistil, že dovolanie obvineného M. P. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov,



ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody podľa ods. 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Z dovolacích dôvodov tak, ako sú upravené v § 371 ods. 1 Tr. por., vyplýva, že dovolanie do úplnosti a správnosti zistenia skutkového stavu veci nie je prípustné, čo explicitne vyplýva z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a takéto oprávnenie má len minister spravodlivosti, pretože mu vyplýva z § 371 ods. 3 Tr. por.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, ale aj proti rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Väzaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd preskúmal obvineným vznesené námietky premietnuté v podanom dovolaní do uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por.

Obvinený v posudzovanej veci už raz sám (nie prostredníctvom obhajcu) dovolanie podal, v ktorom dovolacie dôvody (materiálne ani formálne) neuviedol. Písomným podaním z 09. februára 2017 podané dovolanie prostredníctvom obhajcu vzal späť. Predsedníčka senátu Okresného súdu Zvolen uznesením z 21. februára 2017, sp. zn. 5T/89/2011, podľa § 375 ods. 3 Tr. por. späťvzatie dovolania obvineným vzala na vedomie.

Obvinený skutočnosti uvedené v podanom dovolaní namietal najneskôr v podanom odvolaní, a preto uplatnené dovolacie dôvody v podanom dovolaní použiť mohol.

V aktuálne podanom dovolaní dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený oprel o tvrdenie, že nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní mu (prípadne jeho obhajcovi) bola znemožnená účasť na procesných úkonoch a ich kontrole vykonaných orgánmi činnými v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania, respektíve predtým, ako bolo voči nemu vznesené obvinenie, a na ktorých súdy obidvoch stupňov založili výrok o jeho vine.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd zistil nasledovné.

Obsah úradného záznamu OOPZ Detva ORP/OBV-DT-2010, ktorý spracoval npráp. F. B. (s obsahom ktorého súhlasil nstrm. A. Y.) 10. februára 2010, tvoria skutočnosti o tom, kto, kedy a odkiaľ urobil telefonické oznámenie o okradnutí poškodeného neznámym páchatelom, čo zistil šetrením výjazd OOPZ od poškodeného O. Č., o priebehu skutku, a že poškodený bol prevezený hliadkou polície na lekárske ošetrenie LSPP v W..

Na druhý deň o 00.35 hod. poverený príslušník PZ nstrm. A. Y. v prítomnosti npráp. F. B. vyhotovil zápisnicu o trestnom oznámení poškodeného O. Č., v ktorom poškodený podrobne oznámil skutočnosti, kde a s kým v predchádzajúci deň konzumoval alkoholické nápoje (krstné meno, priezvisko, prezývku a adresu), a čo sa stalo po odchode z pohostinstva.

Následne 15. februára 2010 ppor. O. G. a kpt. O. Z. z ORPZ Zvolen vyhotovili úradný záznam o operatívnom šetrení k zločinu lúpeže podľa § 188 Tr. zák., spáchanom 10. februára 2010, poškodeným,

ktorým bol O. Č.Č., a výsledkom ktorého bolo zistenie, že ho spáchal M. P., nar. XX. XX. XXXX, W., ul. Š. č. XX.

Trestné stíhanie voči neznámemu páchatel'ovi za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. začal vyšetrovateľ ORPZ Zvolen uznesením zo 16. februára 2010, sp. zn. ČVS:ORP-157/OVK-ZV-2010.

V deň jeho začatia bol v procesnom postavení svedka - poškodeného vypočutý O. Č., ktorý podrobne opísal udalosti predchádzajúce spáchanému zločinu, priebeh jeho spáchania s tým, že za páchatel'a označil muža s prezývkou „Š.“, a opísal aj udalosti po jeho spáchaní. V rámci tohto výsluchu bola s poškodeným vykonaná rekognícia podľa fotografie. Ako svedkyňa bola v ten istý deň vypočutá aj G. O., čašníčka v pohostinstve Z. v W.. Svedkyňa svojou výpoveďou objasnila okolnosti príchodu poškodeného do pohostinstva spolu s ďalšou osobou prezývanou „Š.“, krstným menom M., ich konzumácie alkoholu, platenia, odchodu, návratu poškodeného do pohostinstva, obsah ich rozhovoru a oznámenia celej veci polícii. Zároveň tiež objasnila, kedy poškodenému povedala prezývku osoby, s ktorou prišiel do pohostinstva a konzumoval alkoholické nápoje. Následne bola aj so svedkyňou vykonaná rekognícia podľa fotografie. V rovnaký deň bola v prítomnosti poškodeného a svedkyne vykonaná aj ohliadka miesta činu bez zistenia upotrebitelných stôp a obsah zápisnice o vykonaní tohto úkonu netvorí pre posúdenie viny obvineného žiadne relevantné skutočnosti.

Obvinenie zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. bolo voči obvinenému vznesené 19. marca 2010. Po ňom bol po zákonom poučení vypočutý obvinený M. P., ktorý spáchanie skutku poprel, uviedol svoju prezývku „Š.“ a v ďalšej časti výsluchu vypovedať odmietol, rovnako tak ako aj vykonanie konfrontácie. V ten istý deň po zákonom poučení bol vypočutý poškodený O. Č. a 16. októbra 2010 po zákonom poučení aj svedkyňa G. O. a zadovážené boli aj odborné vyjadrenia k zraneniam poškodeného z 19. marca 2010. Obvinený ako aj poškodený sa možnosti preštudovať spis výslovne vzdali a tohto úkonu sa v závere vyšetrovania nezúčastnili.

Po skončení vyšetrovania podal vyšetrovateľ 01. júla 2010 prokurátorovi návrh na podanie obžaloby na obvineného M. P.Á.. Prokurátorka po preskúmaní veci podľa § 230 ods. 2 písm. d) Tr. por. vec vyšetrovateľovi vrátila s pokynom na jeho doplnenie. Okrem iného vyslovila názor, že konanie obvineného je potrebné právne posúdiť aj podľa § 47 Tr. zák. Na podklade toho vyšetrovateľ obvineného poučil o zmene právnej kvalifikácie stíhaného konania tak, že bude posúdené podľa § 188 Tr. zák. a § 47 Tr. zák.

Z dôvodu, že obvinený si obhajcu sám nezvolil, bol mu ustanovený obhajca a v jeho prítomnosti bolo zopakované dokazovanie výsluchom obvineného, poškodeného, s ktorým na výslovnú žiadosť obhajcu obvineného bola zopakovaná rekognícia podľa fotografie, a svedkyne G. O.. V priebehu vyšetrovania 05. januára 2011 bolo umožnené nahliadnuť do spisu advokátskej koncipientke Mgr. Stele Chovanovej v čase od 14.00 - 14.50 hod. a po zadovážení znaleckého posudku a listinných dôkazov obvinený v prítomnosti obhajcu 16. marca 2011 preštudoval vyšetrovací spis, pričom návrhy na doplnenie dokazovania nemal. Vyšetrovateľ, postupujúc podľa § 209 ods. 1 Tr. por., 06. apríla 2011 predložil prokurátorovi spis s návrhom na podanie obžaloby, ktorú prokurátor podal na obvineného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. za dokonaný trestný čin podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Prvostupňový súd v prítomnosti obvineného, obhajcu obvineného a ich aktívnej účasti na hlavnom pojednávaní vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie výsluchmi obvineného, poškodeného, svedkyne G. O., vykonaním znaleckého dokazovania a vykonaním iných dôkazov (svedkov), vrátane tých, vykonanie ktorých na hlavnom pojednávaní navrhol obvinený M. P.Á., a vo veci rozhodol.

Na podklade odvolania obvineného M. P. voči rozsudku okresného súdu krajský súd rozhodol tak, že odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

V odôvodneniach svojich rozhodnutí sa konajúce súdy v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por., respektíve § 176 ods. 2 Tr. por. vyrovnali so všetkými požiadavkami, kladenými im týmito ustanoveniami tak, aby

zodpovedali otázky dokázaných skutočností, dôkazov, o ktoré svoje skutkové zistenia opreli, hodnotenia dôkazov, vrátane tých, ktoré si navzájom odporujú, vyrovnania sa s obhajobou obvineného a právneho posúdenia konania obvineného M. P. a uloženého trestu.

Na podklade uvedeného možno preto vysloviť, že všetky dôkazy vykonané po začatí trestného stíhania (vo veci), výsluch obvineného, poškodeného, svedkyne G. O., boli vykonané aj po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia a vykonané bolo aj ďalšie dokazovanie. Následne, po zmene právnej kvalifikácie konania obvineného v prípravnom konaní, bol obvinenému ustanovený obhajca a v jeho prítomnosti bolo znovu vykonané celé dokazovanie, vrátane preštudovania spisu, na ktorom obvinený ani obhajca návrhy na doplnenie dokazovania nemali.

Ak teda v podanom dovolaní k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený dôvodí tým, že jemu i jeho obhajcovi bola nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní znemožnená účasť na vyšetrovacích úkonoch vykonaných pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania (respektíve vydaním uznesenia o vznesení obvinenia), o ktoré súdy obidvoch stupňov opreli výrok o jeho vine, najvyšší súd k tomu uvádza nasledovné.

Z predchádzajúcich častí tohto rozhodnutia je zrejmé, že pred začatím trestného stíhania boli spravené len úradný záznam z 10. februára 2010, zápisnica o trestnom oznámení z 11. februára 2010 a úradný záznam o operatívnom šetrení z 15. februára 2010. Na týchto úkonoch, ako to vyplýva z odôvodnení rozhodnutí súdov obidvoch stupňov, však súdy výrok o vine obvineného nezaložili. Navyše je potrebné pritom uviesť, že na týchto úkonoch účasť obvineného a jeho obhajcu objektívne ani možná nebola, pretože obvinenie vznesené nebolo.

Po začatí trestného stíhania a pred vznesením obvinenia boli vykonané len výsluchy poškodeného O. Č., svedkyne G. O., v rámci ktorých boli vykonané aj rekognície podľa fotografie, a obhliadka miesta činu. Výsluchy poškodeného a svedkyne, vrátane ďalších dôkazov, však boli vykonané aj po vznesení obvinenia obvinenému M. P., a to dokonca opakovane aj v prítomnosti obhajcu, ktorý požiadal o opakované vykonanie rekognície v jeho prítomnosti, a boli vykonané (s výnimkou rekognície a obhliadky miesta činu) v ich prítomnosti aj na hlavnom pojednávaní.

Za toho stavu možno preto vysloviť, že dôkazy, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, boli vykonané v prítomnosti obvineného a jeho obhajcu, a preto právo obvineného M. P. na obhajobu zásadným spôsobom v posudzovanom prípade porušené nebolo.

K ďalšiemu obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. najvyšší súd po oboznámení obsahu predloženého spisu zistil nasledovné.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že výrok o vine obvineného M. P. okresný súd založil na opakovaných výpovediach poškodeného O. Č., „...ktorý svojimi výpoveďami opakovane potvrdil, ďalej opakovane pri rekognícii a tiež v rámci obhliadky miesta činu opoznal obžalovaného ako osobu, s ktorou bol v bare a popíjal, ktorá mu pomáhala pri výbere z bankomatu a ktorá za ním išla, keď odišiel z baru, a to s tým, že nevedel, ako sa volá, túto osobu opoznal podľa popisu tak, ako ju videl...“, „...záverov ohľadom mechanizmu zranenia poškodeného...“, výpoveď čašníčky G. O., ktorá rovnako obžalovaného po mene nepoznala, len po prezývke „Š.“, pri rekognícii ho však s určitosťou podľa fotografií opozнала ako osobu, ktorá bola v čase skutku s poškodeným, spoločne popíjali a najprv z baru odišiel poškodený a ihneď za ním aj obžalovaný...“

Poškodený O. Č. a svedkyňa G. O. boli po zákonom poučení vypočutí nielen v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obvineného a jeho obhajcu, na ktorom reprodukovali skutočnosti, ktoré v prevažnej miere vnímali vlastnými zmyslami a v menšej miere vypovedali o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli navzájom. Značným dokazovaním z odboru zdravotníctva vykonaným na hlavnom pojednávaní bol potvrdený mechanizmus zranení poškodeného spôsobom, ktorý uvádzal poškodený. Na hlavnom pojednávaní boli po zákonom poučení vypočutí aj svedkovia (policajti)

O. Z., O. G.Á., F. B. a A. Y., ktorí potvrdili, že nositeľom prezývky „Š.“, ktorého takýmto spôsobom ako páchatel'a skutku najskôr v trestnom oznámení a neskôr aj vo svojich výpovediach označil poškodený O. Č., je obvinený M. P. Prezývku obvineného poškodenému tesne po spáchaní skutku povedala G. O.Á., čo svedkyňa potvrdila.

Odôvodnená je však dovolacia námietka obvineného o nezákonnom vykonaní rekognície, pretože napriek zákonom určenej povinnosti uvedenej v § 126 ods. 1, ods. 3 Tr. por. pred jej výkonom poškodený neopísal osobu obvineného a k rekognícii nebola pribratá nezúčastnená osoba. Stavu veci tiež zodpovedá tvrdenie obvineného, že poškodený jeho meno a adresu bydliska nepoznal. Poškodený O. Č.L. však už v trestnom oznámení a následne aj v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní za páchatel'a skutku označil osobu s prezývkou „Š.“, ktorú mu tesne po skutku povedala svedkyňa G. O.Á., ktorá obvineného pod uvedenou prezývkou poznala už z minulosti, a túto skutočnosť v priebehu trestného stíhania potvrdila.

Totožnosť páchatel'a skutku nebola zistená len na základe nezákonne vykonanej rekognície podľa fotografií, ale primárne na základe prezývky obvineného, ktorou poškodený označil páchatel'a skutku, a vedomostí na hlavnom pojednávaní vypočutých policajtov o jej nositeľovi, pričom poškodený vo svojich výpovediach opakovane potvrdil, že páchatel'om skutku bol obvinený, aj výpovede svedkyne G. O. (ktorých zákonnosť výpovedí v podanom dovolaní obvinený ani nenamietal), a preto výrok o vine obvineného M. P. bol založený na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom.

„Ustanovenie § 374 ods. 3 Tr. por. (o ktoré obvinený taktiež oprel podané dovolanie) nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie len v nadväznosti na § 369 Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 Tr. por. dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietat' aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak dovolateľ namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí však táto chyba zodpovedat' niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Tr. por. a takto musí byť aj v dovolaní označená (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.).“ (R 47/2014-1)

Pretože za skutkové sa považujú nielen tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, ale aj tie, ktoré smerujú proti rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov, týmito sa dovolací súd nezaoberal.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.